

HOTEL VICTORIA

Hotel Victoria

Bert van Nispen

ISBN 978 94 640 5245 9 | NUR 301

© 2020 Bert van Nispen

Omslagfoto Gerhard Gellinger

Hotel Victoria

Dit heeft nooit iemand kunnen navertellen, dacht Lucas terwijl hij daar lag. Mensen die hij kende spraken vreemde woorden. Zijn vrouw deed zijn ogen dicht en hij had niet de kracht ze zelf weer open te doen. Zijn hele lichaam had geen kracht, maar moe was hij ook niet. Hij lag daar maar af te wachten wat ze met hem zouden gaan doen. Lucas voelde dat hij daar zelf geen invloed op had. Overgeleverd dus. Hij beseftte dat andere mensen dit ook hadden beleefd en dat niemand ooit de kracht had gehad om zich te verzetten.

Hoe kon zijn vrouw, Amy, nu zo doen? Alsof hij niet meer bestond, alsof hij niet meer meebeleefde wat er in deze kamer gebeurde. Schaamteloos sprak zij met de anderen over

hem. En nu pas begreep hij echt hoe zij over hem dacht en wat zij allemaal van hem wist.

Zij hadden toch een fijn leven gehad, waren toch altijd blij met elkaar geweest? En gelukkig getrouwd. Maar dat was niet het enige. Ook zijn beste vriend Jacob, die hier kennelijk met spoed heen was gekomen, bleek een heel ander beeld van hem te hebben dan hij altijd had gedacht.

Haar telefoon ging. ‘Ja, hij is er niet meer’ zei ze. Zo gaat dat dus. Ik ben er niet meer. Alleen omdat ik hier lig en me niet kan bewegen. Omdat mijn lichaam geen kracht meer heeft ben ik er niet meer. Maar ben ik er wel geweest? Ben ik degene over wie ze het hier hebben? Mijn leven was kennelijk niet de bedoeling.

Een paar dagen geleden was Lucas hier in het ziekenhuis binnengebracht met een hoofdwond en een bloedend bovenlichaam, en buiten bewustzijn. Hij nam aan dat hem een ongeluk was overkomen al kon hij zich er niets van herinneren. Hij was niet op straat geweest of op een andere plek waar je aan gevaar was blootgesteld. Er liepen politiemensen rond in zijn kamer. Een daarvan sprak hem aan en vroeg wat er gebeurd was. Lucas wist het niet, maar kon ook niets uitbrengen. Was hij in coma? Hij kon wel verstaan wat er gezegd werd, maar kon nauwelijks begrijpen waar de gesprekken over gingen. Hij begreep dat zijn vrouw en zijn dochter bij hem waren. Hij dacht te horen dat Amy tegen Carla sprak, maar waarschijnlijk droomde hij dat. Zijn vrouw wist niets van Carla en het was ook zeer betwifelbaar dat Carla hier aanwezig was. Lucas had zijn vriendschap met Carla altijd voor iedereen verborgen gehouden en daarom zou niemand eraan denken om haar op de hoogte te stellen van zijn ziekenhuisopname.

Carla was echter wel degelijk naar het ziekenhuis gekomen. Ze was thuis bezig met het bereiden van het avondeten. Surinaamse vrouwen besteden daar gewoonlijk veel aandacht aan en zijn er soms uren mee bezig. Ook nu had ze er al enige tijd aan besteed. Sinds haar twee zoons niet meer thuis waren troostte ze zichzelf en haar man door zo lekker mogelijk te eten. Haar kinderen waren om een verdrietige reden uit huis gegaan en ze was daar al heel lang erg terneergeslagen over. Terwijl ze aan het koken was, was de politie aan de deur gekomen. De agenten deden verslag van een ernstige gebeurtenis en ze was er ondersteboven van. Ze kon het helemaal niet geloven. Dat Lucas dit was overkomen was eigenlijk maar een klein detail van het verhaal, maar voor Carla was het juist heel groot. De politie had weinig aandacht voor de schok die het bericht bij haar teweegbracht. Ze wilden vooral veel van haar weten. Of ze Lucas kende en hoe hun verstandhouding was, of ze ruzie met hem had of juist niet, en of ze enig idee had hoe het zover had kunnen komen.

‘Hij is een collega,’ zei ze zacht en meer toelichting vond ze niet nodig, hoezeer de agenten ook doorvroegen en aandrongen op een meer uitgebreid antwoord. Ze had niet willen vragen naar welk ziekenhuis Lucas was gebracht. Dat zou misschien te veel hebben verraden over haar betrokkenheid bij de gebeurtenis, die de politie blijkbaar vermoedde.

Toen de politie vertrokken was, trok ze haar jas aan en liep de trap af die van haar bovenhuis naar de voordeur leidde. Ze opende de deur maar deed hem gelijk weer dicht, liep de trap weer op en zette het fornuis uit, waarop het half bereide eten stond te verpieteren. Door de consternatie en het lange onderhoud met de politie was alles veel te gaar geworden en

het was maar de vraag of het nog voor consumptie geschikt zou zijn. Ze pakte gelijk ook haar handtas en checkte of haar huissleutels erin zaten. Stel je voor dat ze de eerste keer de voordeur achter zich had dichtgetrokken. Ze zou dan niet eens hebben kunnen teruggaan om het fornuis uit te zetten.

Carla spoedde zich te voet naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis. Dat was toch nog wel een klein half uurtje lopen, zo bleek. Bij de receptie vroeg ze of Lucas daar was binnengebracht. De dienstdoende juffrouw ging zoeken in de computer.

‘Wie zei u?’ vroeg ze.

‘Lucas Poortvliet’ antwoordde Carla ongeduldig.

‘Nee, die is hier niet opgenomen mevrouw’ moest de receptioniste op een spijtige toon mededelen.

‘O,’ zei Carla teleurgesteld, en na enig nadenken:

‘Kunt u zien of hij in een ander ziekenhuis is binnengebracht? Hij heeft een ongeluk gehad, ziet u.’

‘Nee, dat kunnen wij hier helaas niet nagaan, mevrouw.’

‘Ja natuurlijk kunnen we dat wel’ zei een man die plotseling uit het niets leek te verschijnen. ‘Hoe heette die persoon, zei u?’

‘Meneer Poortvliet, Lucas Poortvliet,’ zei Carla, blij met deze onverwachte hulp.

De man, een Surinamer zo te zien, had een telefoon in zijn hand en verdween daarmee door een openstaande deur, achter de receptie-juffrouw. Carla hoorde hem praten en een paar keer een nieuw telefoongesprek beginnen. Telkens noemde hij weer de naam van Lucas.

Na een paar minuten kwam de man weer tevoorschijn en zei tegen Carla

‘Meneer Poortvliet is naar het Franciscusziekenhuis gebracht. Hij ligt daar op de i.c.’ en toen Carla hem vragend aankeek: ‘de intensive care-afdeling. Weet u de weg daarheen?’

Toen Carla hem aankeek, maar niet antwoordde, vervolgde hij:

‘Dat is aan de andere kant van de stad, weet u wel?’

Ja, dat wist Carla wel. ‘Dank u wel, meneer’ zei ze beleefd en ging naar buiten.

Ze moest nu met de metro en met de tram naar het ziekenhuis zien te komen. Daar zou wel enige tijd mee gemoeid zijn, dacht ze, terwijl ze naar het metrostation liep. Ze had een hekel aan de metro en de tram. Niet dat het oncomfortabel was, nee, dat niet. Maar door haar bevallige verschijning trok ze altijd ongewild de aandacht van andere passagiers, mannen natuurlijk, die haar dan brutaal aangaapten. Als Hindoestaanse vrouw met grote gitzwarte ogen en steil zwart haar scheen ze soms wel een bezienswaardigheid. Meestal kon ze met die belangstelling goed omgaan, maar nu was ze niet in de stemming om daar veel moeite voor te doen.

In de metro dacht ze aan Lucas, om wie ze zich ernstig zorgen maakte, maar ook aan haar man. Ze had zich erop verheugd om alle ellende in haar leven even te kunnen vergeten door samen met hem te genieten van het uitgebreide maal dat ze had bereid. Anil zou haar waarschijnlijk hiervoor dankbaar zijn geweest en misschien zou zijn grimmigheid jegens haar wat zijn geluwd.

Aan de rand van de stad moest ze van de metro overstappen op de tram en nog zeker vijftien minuten rijden naar het ziekenhuis. Het was inmiddels bijna donker, schemerig, en de korte wandeling naar de tramhalte gaf door

die invallende duisternis een vreemd gevoel, mede door de wisselende gedachten die door haar hoofd gingen. Droevige en duistere gevoelens.

Na het tramritje kwam Carla aan bij het ziekenhuis. Ze vroeg naar Lucas. Nadat ze zijn naam hadden opgezocht, werd haar gevraagd of ze familie van hem was.

‘Nee,’ zei Carla, ‘geen familie.’

‘Dan mag u niet bij hem,’ zei het meisje achter de balie, ‘tenminste, ik denk het niet.’

Dat viel tegen. Het viel tegen dat ze niet bij hem mocht, hoewel ‘ik denk het niet’ nog enige hoop gaf, maar vooral dat zijn toestand blijkbaar zo ernstig was dat hij beperkt bezoek mocht hebben.

Chris, de dochter van Lucas die eigenlijk Christine heette, stond op het schoolplein met een stel klasgenoten te praten en te lachen. Het was al laat, ze hadden misschien wel anderhalf uur staan kletsen en lol maken. De laatste les van die dag was economie, een saai vak dat gegeven werd door een saaie leraar. Hij was van het type dat heel serieus geïnteresseerd was in zijn eigen vak en van zijn leerlingen verwachtte dat die ook aandachtig de lessen volgden en het belang ervan inzagen. Wonder boven wonder kon hij de aandacht van de klas op de les vestigen en werd hij niet geplaagd of gepest. Hij bezat een mate van strengheid waardoor je hem niet durfde tegenspreken of de draak met hem steken. Maar na zo’n les had de hele klas het wel nodig om even op adem te komen en plezier te maken. Dat deden ze door te grappen over hun economieleraar. Nu ze buiten zijn gezagsbereik waren, durfden ze wel.